ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 3060/1 од 30. 10. 2013. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор **доцента** за ужу научну област **Српски језик**, предмет **Старословенски језик** (објављен у листу „Послови" бр. 543 од 13. 11. 2013. године). Част нам је да тим поводом Изборном већу доставимо следећи

И З В Е Ш Т А Ј

На расписани конкурс пријавио се само један кандидат – **др Предраг Дилпарић**, доцент на предмету Старословенски језик на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Др Предраг Дилпарић је рођен у Београду 4. априла 1967. године. Основну и средњу школу завршио је у Београду. На Филолошки факултет Универзитета у Приштини уписао се 1990. године на групу за српски језик и књижевност. Дипломирао је 1995. године са просечном оценом 9,08. На истом факултету почео је да ради после дипломирања као асистент приправник на предмету Старословенски језик и био у радном односу до школске 1996/1997. године. Уписао је постдипломске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду и завршио их у предвиђеном року са просечном оценом 10 (десет). На истом факултету је засановао и радни однос од школске 1997/98. године као асистент на Катедри за српски језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, на предметима Старословенски језик и Упоредна граматика словенских језика. Ту је 2000. године одбранио магистарски рад под насловом *Именичке сугласничке основе*

у Супрасаљском зборнику. На истом факултету је 27. марта 2008. године одбранио докторску дисертацију под насловом *Предлошко-падежке конструкције у четворојеванђељу краља Душана и четворојеванђељу патријарха Саве према стању у старословенским споменицима* под руководством ментора др Гордане Јовановић. Следеће године изабран је у звање доцента и од тада на Филолошком факултету у Београду успешно изводи наставу на основним и мастер студијама на предметима Старословенска писменост, Старословенски језик I и II, Историјска лингвистичка географија и Упоредна граматика индоевропских језика. На докторским студијама истог факултета држи курс из Дијахроне социолингвистике. Објављује радове у више домаћих и страних научних и стручних часописа. Активно учествује у научним пројектима Катедре за српски језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Уз Пријаву на конкурс и биографске податке, др Предраг Дилпарић је приложио и следећи списак научних радова од последњег избора (2009–2013):

1. *Културна реконструкција: археологија и лингвистика*, Српски језик 14/1–2, година XIV, 457–466, Београд 2009.
2. *Ћирилски алфабет као тип писма*, Средњи век у српској науци, историји, књижевности и уметности, Дани српскога духовног преображења XVII, 137–153, Деспотовац 2010.
3. *Језичка типологија и синтаксичке промене*, Филолог – часопис за језик, књижевност и културу III/2011, 149–156, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, Бања Лука 2011.
4. *Ортографија без графије*, Научни састанак слависта у Вукове дане 40/1, 279–287, Београд 2011.
5. *Конкуренција агентивних одредаба: партиципи и рефлексиви у систему пасива*, Филолог – часопис за језик, књижевност и културу IV/2011, 147–154, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, Бања Лука 2011.
6. *О развоју транзитивности српског глагола*, Научни састанак слависта у Вукове дане 41/3, 211–219, Београд 2012.
7. „*Језик глобализације*” *или глобалност језика*, Научни састанак слависта у Вукове дане 41/1, 417–429, Београд 2012.
8. *Инфинитив / да-конструкција као допуна глагола у српскословенским тетракосима XIII и XIV века и у Вуковом преводу Новог завета*, Анали филолошког факултета у

Београду (у штампи; приложена Потврда о објављивању научног рада).

9. *О инфинитиву и да-конструкцијама у Закону о рудницима деспота Стефана*, Филолог – часопис за језик, књижевност и културу VIII/2013, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, Бања Лука 2013. (у штампи; приложена Потврда о објављивању оригиналног научног рада).

ПРИКАЗ:

1. *Писмо и култура памћења*, Филолог – часопис за језик, књижевност и културу V/2012, 325–330, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, Бања Лука 2012.

У раду *Културна реконструкција: археологија и лингвистика*, као што је у наслову истакнуто, аутор се бави *културном реконструкцијом* у функцији *компаративне реконструкције* у индоевропеистици. Наиме, класична лингвистичка *компаративна реконструкција* у својим најбољим изразима спајала је структуралистички приступ и класичну филолошку анализу постепено се усмеравајући и на проблеме реконструкције праиндоевропског друштва и културе. Дедуктивним методом, анализирајући посведочене форме, постулирале су се хипотетичке структуре, што је подразумевало постојање претпоставки о правилности и сличности. Пажљиво тумачење контекста, подударности функције и значења облика у тексту, повећавало је могућност извођења заједничког језичког праоблика истовремено са прецизирањем семантике у контекстима у којима се реч јавља. Класични индоевропски текстови, Илијада и Одисеја, Ригведа и Авеста, Улфилин превод Новог завета и други, указали су и на екстралингвистичке релације, чије испитивање је, међутим, морало сачекати нове трендове у савременој индоевропеистици. У новија струјања ваља убројати и испитивања типова језичких структура и њихове организације у оквиру поступка *типолошке реконструкције.*

Осамдесетих година прошлог столећа постало је сасвим јасно да (дијахрона) лингвистика не може изоловано да одговори на нова питања индоевропеистике која су тражила мултидисциплинарни приступ. Подтермин *културна реконструкција* треба сместити у овај шири контекст. Из лингвистичке перспективе посматрано, овај подтермин се односи на податке којима компаративна дијахрона лингвистика доприноси изучавању историје друштава и култура помоћу својих метода компаративне, интерне и типолошке реконструкције.

Као главни циљ у овом раду аутор је поставио да осветли подтермин *културна реконструкција*, чији садржај настоји да осветли са интердисциплинарног становишта. Конкретно, археолошке теоријске приступе, неодвојиве од теорија друштва и културе, доводи у везу са нарацијама историјске лингвистике о индоевропском друштву и протокултури користећи два значајна дела индоевропеистике друге половине прошлог века, *Речник индоевропских установа* Е. Бенвениста и *Индоевропски језик и Индоевропљани* А. Мартинеа. Притом најпре укратко пише о теоријским достигнућима археологије, а потом о кореспоненцијама друштвених теорија са историјским лингвистичким истраживањима.

На свом путу развоја савремена археологија прошла је три етапе, назване према преовлађујућим теоријским и методолошким захтевима: нормативна археологија, процесна и постпроцесна археологија. Даље се даје опис централних одлика ове три етапе: културни детерминизам и дифузионизам у првој; еколошки функционализам и економски детерминизам у другој; структурализам, херменеутика, марксизам и феминистичка гледишта, наглашавање комуникативног и симболичког у трећој етапи.

У раду се истиче да *културна реконструкција* зависи од начина довођења у везу лингвистичких и екстралингвистичких података па ће садржај културе, њен речник у културно најзначајнијим доменима бити различитог обима и устројства. Надаље се даје опис значења Бенвенистовог термина *установа*, Бенвенистових ставова о једној заједничкој индоевропској култури и неким импликацијама овог схватања; преовлађује бављење правом, религијом и сродством у његовом Речнику, насупрот ограничењу у друштвеним и привредним питањима, доводи се у везу са тенденцијама присутним и у старијој археологији и антропологији пре заокрета ка еколошком функционализму и његовој превази шездесетих година двадесетог века, као и са старијим концептима социологије и социјалне антропологије. Новине ће донети А. Мартине експлицитнијим укључивањем савремених друштвених теорија и теорија о култури у индоевропеистичка испитивања са релативно ограниченом употребом археолошких достигнућа, сасвим одсутних код Бенвениста: динамички концепти превладаће потпуно; Мартине ће и сасвим потврдити значај материјалне културе, а развојне појмове друштва и културе користиће у функционалном духу – мотиви демографије, природних ресурса, технологије и еколошких промена; археолошки налази су схваћени као комплементарни деловима језика изван чисто граматичке структуре, у

реконструкцији вокабулара, нарочито уколико нема писаних потврда: Мартне говори о типовима грнчарије, не изједначавајући јединство материјалне културе са етничким јединством, о типовима сахрањивања, миграцијама и културним контактима, о културној дифузији итд. Разумљиво је, према томе, да ће индоевропски термини које разматра Мартине бити донекле другачији, као и да ће бити другачије организовани.

Рад под називом *Ћирилски алфабет као тип писма* бави се „деривацијом словенских писама", везама са старијим писменостима и основним одликама старословенске и старосрпске традиције у вези са употребом писма. Најпре се, укратко, представља типологија система писања и хронологија развоја писма, теоријски и посредством ситуације у старим цивилизацијама (Египат, Месопотамија, Анадолија, Левант, Феникија, Грчка – са њиховим централним проблемима и начинима решавања тих проблема, као и са главним односима успостављеним између ових писмености). Такође се објашњавају основне иновације настале у процесима преузимања писама закључно са грчком ситуацијом. Потом се рад бави централним граматолошким питањима, деривацијом словенских писама из грчког алфабета, њиховом парадигматиком и синтагматиком (истоветном парадигматиком оба словенска писма са грчком, односно различитом синтагматиком у случају глагољице), културноисторијским и културнојезичким односима Грка и Словена, раном словенском двоазбучношћу и њеним главним узроцима. Пажња се надаље усмерава на српску средњевековну писменост до доба Деспотовине: на њено поступно удаљавање од глагољске ортографије, на правописне школе, са пописом њихових основних ортографских узуса, и различита укрштања старословенске традиције, западнијих и источнијих културних и правописних утицаја и старосрпске културне традиције; на тежње за очувањем црквенословенског језичког прототипа и правописних специфичности српске редакције; на постојање зетско-хумског правописа, рашког и ресавског правописа, са њиховим основним одликама, и на њихове везе са историјским, културним и културнојезичким приликама у одговарајућим епохама у ширем балканословенском контексту, укључујући и главне односе трновског и ресавског правописа. Стандардизовање ћирилског типа алфабета – закључује се у раду – достигло је највиши степен реформама у 14. и 15. веку на јужнословенском тлу. Делимичне различитости рукописних (јужно)словенских традиција су сведене канонизовањем графичког

лика слова, у малом броју стандардних варијаната, стабилизован је систем дијакритичких и интерпункцијских знакова, ортографија је постала систематскија и конвенционалнија. Полазећи од ћирило-методијевске рукописне традиције, преко редакцијских словенских писмености, саображавајући се са канонима грчке писмености, стварала се словенска филолошка и протолингвистичка свест.

У раду *Језичка типологија и синтаксичке промене* аутор се бави неким аспектима развоја индоевропске *esse* конструкције за предикацију поседовања на словенском и српском терену. Указује на улогу промене језичког типа, развој синтаксичког система и на кумулацију падежне семантике.

Наиме, древна индоевропска конструкција *номинатив* + *est* + *датив* за предикацију поседовања, дословно пренета из старословенских и српскословенских споменика у српски превод Jo. 2.4. „Што је мени и теби, жено?”, са значењем „што имамо заједничко ја и ти, жено?”, део је старије праиндоевропске активне језичке структуре, активне типологије. Вуков превод, међутим, садржи мање архаичну форму „што је мени до тебе, жено”, са значењем „није ми стало / не марим за то / не полажем ништа на то што ти кажеш, жено”. У изворној форми посесум је у номинативу, посесор у дативу, а предикација је исказана глаголом „бити”. За разлику од тога, у Вуковом преводу уместо датива посесора стоји конструкција са заменицом „ја” у дативу и предлошко-падешком формом *до* + *генитив*, а предикација је исказана глаголом „бити”. Најновија српска конструкција, како је наведено, уместо глагола „бити” бележи глагол „имати”. Реч је о смењивању *esse* и *haben* конструкција. Даље следи преглед семантичко-синтаксичких промена у индоевропском падешком систему, као и у структури просте индоевропске реченице. Све то – у вези са питањима смењивања ових типова конструкција и њиховим рефлексима на прасловенском и општесловенском терену.

Рефлексе поменуте *esse* конструкције аутор илуструје примерима из четири репрезентативна српска јеванђеља из 12, 13. и 14. века – Мирослављево, Рашкохиландарско, Четворојеванђеље краља Стефана Душана и Четворојеванђеље патријарха Саве.

У старословенским споменицима забележени су и реанализирани рефлекси ове конструкције са посесивним дативом уместо датива посесора, типа еи бѣ сестра. Ситуација у наведеним српскословенским споменицима је ова: Мирослављево јеванђеље бележи новију језичку црту, посесивни генитив сменио је (овде) старији посесивни датив – се

бѣ сестра еѧ, док ред речи у Рашкохиландарском и Четворојеванђељу патријарха Саве показује да је старија структура реанализирана – заменица у дативу уз именицу у номинативу: сестра еи бѣ. Четворојеванђеље краља Стефана Душана преноси старословенску конструкцију. Сличне примере, архаичне и иновиране, бележе и други старословенски, српскословенски и старосрпски споменици. Јужнословенски језици, уопштено говорећи, семантику поседовања исказују помоћу оба предикатора – и *бити* и *имати.*

У савременом српском језику, имајући у виду индоевропску, прасловенску, старословенску и српску редакцијску ситуацију, може се, по аутору, поставити следећи хронолошки и конкурентски низ: *Сестра беше њој / Она имаше сестру / У ње беше сестра.* Први пример има посесор у дативу, односно посесивни датив настао реинтерпретацијом датива посесора, а посесум у номинативу. Други пример уместо посесора има синтаксички субјекат, а место посесума синтаксички објекат, са прелазним глаголом у типолошки другачијој језичкој структури (реченица се притом не може пасивизирати). Последњи пример, најмлађи, има предлошко-падешку конструкцију чије је исходиште у старословенским немаркираним конструкцијама са значењем близине у незатвореном простору и нијансом социјативног значења *у + генитив.* Индоевропски датив је, може се закључити, након губљења или периферизације структура са посесором најпре реинтерпретиран као посесивни датив, и потиснут као падеж дубинског субјекта, а у исходу, у српским примерима, смењен синтаксичким субјектом и објектом у типолошки другачијој habeo структури, иако из стилских разлога или дијалекатски може бити употребљена и esse конструкција.

У раду *Ортографија без графије* развијају се неке лингвистичке, граматолошке и филозофске импликације схватања писма као опонашања говора. У том смислу, најпре је истакнута важност ортографских концепција и схватање односа језика и писма смештено у шири светоназор европске културе краја 18. и у 19. веку. Потом је представљен концепт Ђ. Даничића, у Мугошевом тумачењу, из *Рата за српски језик и правопис*. Ови наводи показују неприхватљиве Даничићеве тезе о писму као огледалу језика, као и о писму као другостепеном и изведеном, сурогату у односу на оригинал који представља језик/говор. Међутим, Могушеве тезе износе у суштини сродне концепте, али уграђене у сам структуралистички језички

концепт и отуда препознате тек у време критичког испитивања основних достигнућа структурализма.

Реч је о традиционалном схватању писма које савремена граматологија не прихвата у потпуности – писму као одразу језика, визуелном говору, традиционалном схватању Хумболта, Сосира и Де Куртенеа које има и шире граматолошке, културолошке и филозофске импликације. То схватање заправо обезвређује писмо јер га разуме као техничко средство за транскрипцију језика.

Алтернатива томе је схватање писма као ризнице информација одређене заједнице, како наводи А. Гаур. Писмо, дакле, није визуелни говор, нити се језик и писмо односе као оригинал и сурогат, али фонологија и графија не могу једна без друге. Ова прва повремено, међутим, са старим претензијама замишља једну ортографију без графије.

Рад под насловом *Конкуренција агентивних одредаба: партиципи и рефлексиви у систему пасива* бави се пасивним конструкцијама у старословенским и српскословенским споменицима. Варирање конкурентских језичких средстава наслеђених из старословенског језика доводи се у везу са надређеним системским променама и стабилизовањем категорија транзитивности и пасива. Интегрисаност партиципа и рефлексивних глагола у глаголски систем пасива директно утиче на варирање форми агентивних одредаба, предлошког генитива и беспредлошког инструментала. Маркиране форме беспредлошког инструментала бивају постепено маргинализоване процесом граматизације оних немаркираних, иако чувају живу књижевну стилску вредност у српскословенском језику. У савременом српском језику тај процес је довршен учвршћивањем јединственог начина пасивне трансформације активних реченица и ишчезавањем инструменталних агентивних одредаба.

У раду *О развоју транзитивности српског глагола* аутор се бави примерима група глагола из новијег и савременог српског језика који показују недовршеност развоја транзитивности и нестабилност у изражавању дијатезе. Појаве овог типа доведене су у везу са старијим и надређеним типолошким променама синтаксичких структура и дуготрајним усклађивањем површинске са дубинском језичком структуром. Развој транзитивности покренула је лексичка семантика глагола са параметрима високе транзитивности а директни објекат и транзитивност постепено стичу граматички статус, сразмерно брже у

старијем српском језику у односу на друге словенске језике. У новијем и савременом српском језику чувају се, међутим, поред глагола двојаке прелазно/непрелазне семантике из старије језичке фазе пре појаве категорија директног објекта и синтаксичке транзитивности, и архаичније конкурентске објекатске форме, предлошке и беспредлошке, као синтаксички дијалектизми, архаизми или регуларни облици. Акузативска рекција, према старијим конкурентским генитивској и дативској, преовлађујућа је тенденција која је могла бити подржана и утицајем аналитичке синтаксички иновативније романске и балканске језичке средине.

После анализираних примера и размотрених тумачења разних научника који су се бавили овим проблемом, аутор закључује да је реч о недовршеним процесима конституисања и развоја директног објекта и синтаксичке транзитивности српског глагола. Другим речима, у питању су примери апсолутне употребе глагола, трагови праиндоевропске аутономије глагола, односно примери архаичног адвербијалног акузатива и објекатског датива уз глаголе емоционалних стања, то јест, примери конкуренције између акузатива, генитива и датива или слободног акузатива и предлошкопадешких конструкција уз verba sentiendi, cognoscendi, declarandi и неке друге, као и примери ширења употребе акузатива уз одређене групе глагола и корелативног сужавања употребе генитива и датива. Балкански језички утицаји несумњиво су били веома значајни у овим процесима регулисања синтаксичке транзитивности српског глагола.

Рад под насловом „*Језик глобализације*" *или глобалност језика* бави се социолошким и културолошким схватањима феномена глобализације, његовим дефинисањем у речницима савременог српског језика и импликацијама неких од тих дефиниција. Централно место заузима указивање на појам *специфична језичка глобалност* и његова социолингвистичка и граматолошка значења, као и на његове филозофске основе. Теза о специфичној језичкој глобалности развија се насупрот поједностављеном схватању глобализације као претеране стандардизације или бескрајне диверсификације. Њен најважнији смисао је да потврди важност језика и писма у савременом свету не служећи се неупитним, традиционалним концептима него употпуњавајући уобичајене социолингвистичке, социолошке и културолошке ставове о језику као извору идентификације. Најважнија подела објашњења глобализације, према В. Вулетићу, односи се на схватања глобализације као историјског процеса, дужег или краћег, у

модерној епохи или као позномодерног пројекта подржаног неолибералном идеологијом. Са друге стране постоји сагласност о томе да је најновије доба донело значајан пораст светске међузависности, да је довело до обликовања светског хоризонта, али да модерни свет одликује комплементарност процеса глобализације и фрагментације. Прегледани речници савременог српског језика, *Речник српскога језика* Матице српске и *Велики Речник страних речи и израза* И. Клајна и М. Шипке, показују следеће: први од њих, објављен 2007, не бележи лексему *глобализација*, док је други бележи, али не сасвим са тумачењем које одговара критичким судовима о том питању у савременој социологији и културологији.

Неки аутори сматрају да се о глобализовању може говорити и у прошлости, када је реч о великим царствима или културним, економским и политичким целинама у различитим областима света. Теза о специфичној језичкој глобалности донекле је утемељена и на тим ставовима: језици и/или писма могу доприносити интеграцији плурицентричних простора и неретко су то и чинили, као што показују историје, на пример, грко-словенског света или егејског, односно месопотамско-средоземног света. Инхерентна рационалност ових система људске комуникације, језика и писма, представља најважнију основу за подухвате интегрисања географски, политички и културно различитих простора. Истовремено, последње тезе полемишу и са неупитним, традиционалним схватањем језика као извора идентификације, будући да се језичке разлике културно маркирају од давнина, али никада, чини се, тако вехементно као у модерно доба националних држава и националних језика, схваћених као органске друштвене или језичке заједнице. У том смислу, језици и писма су – закључује се у раду – истовремено много више и много мање од једноставних извора идентификације, у њих су положене много значајније комуникационе могућности, а то постаје, чини се, утолико јасније уколико препознајемо дисфункције преосталих историјских система давања смисла и претеће губљење хоризонта савремених глобализованих друштава.

Преостала два рада посвећена су синтаксичкој функцији инфинитива и конструкције са везником *да* као допуне глагола у српском језику старијих епоха.

У првом од њих под називом *Инфинитив / да-конструкција као допуна глагола у српскословенским тетракосима XIII и XIV века и у Вуковом преводу Новог завета* реч је о инфинитивима и *да-*

конструкцијама у функцији допуне глагола у неколико репрезентативних српскословенских четворојеванђеља из друге четвртине, односно средине XIII века, *Мокропољског* и *Рашкохиландарског*, и из средине и последње трећине XIV века, *Четворојеванђеља краља Стефана Душана* и *Четворојеванђеља патријарха Саве.* Ексцерпиране конструкције су упоређене са одговарајућим примерима из *Бјелопољског јеванђеља*, са краја XIII или почетка XIV века, као и са примерима уз репрезентативног средњебугарског *Банишког евангелиа* преписаног крајем XIII века на северозападу Бугарске. Уочен је релативан, притом очекивани и у границама српскословенске књижевнојезичке норме, пораст фреквенције млађе конкурентне форме, *да*-конструкције, у конструкцијама са објекатским инфинитивом, нарочито уз неке класе глагола. Употреба инфинитива као допуне глагола у целини посматрано исто је у складу са овом нормом. Испитивање је ограничено на глаголе који у Вуковом преводу Новог завета имају допуне у виду претежно или искључиво *да*-конструкција. Циљ тога ограничења је утврђивање класа глагола (и у оквиру њих појединачних глагола) које су се најбрже преусмериле и стабилизовале у употреби новије допуне *да + лични глаголски облик.*

Други рад, под називом *О инфинитиву и да-конструкцијама у Закону о рудницима деспота Стефана* бави се испитивањем употребе инфинитива и његовим смењивањем новијим *да*-конструкцијама полазећи од поређења са старословенским стањем. При томе су примери класификовани према семантичким и/или синтаксичким критеријумима. Истовремено се указује и на обухватније архаичне праиндоевропске и прасловенске или, у неким случајевима, на старије и млађе српске редакцијске процесе семантичко-синтаксичких промена са којима су у вези употреба инфинитива, односно његово смењивање.

Осим дате анализе научних радова, ваља истаћи и велико ангажовање др Предрага Дилпарића у настави, где све своје обавезе уредно и на време обавља, као и у другим активностима везаним за Катедру за српски језик и књижевност и за Филолошки факултет у целини. Већ је истакнуто да изводи наставу из више предмета на свим нивоима – на основним студијама, мастер и докторским студијама и свуда постиже завидне резултате. Омиљен је међу колегама и студентима јер уме да саслуша и да помогне кад му се ко обрати за помоћ. У раду са студентима не штеди ни снагу ни време, пружа им помоћ и корисне савете не само на редовној настави и консултацијама

него и у свим другим приликама кад му се студенти обрате за помоћ. Никад се нису жалили да им је тражена помоћ ускраћена или да је некад за њих био неприступачан. Студенти му се радо и често обраћају јер знају да ће им рећи управо оно што траже, са мером, стрпљењем и уз препознатљив осмех. Активно учествује на научним скуповима, седницама Факултета и свим другим активностима вазаним за Катедру, Факултет и шире.

На основу свега изнетог, јасно је да др Предраг Дилпарић у свему испуњава законом утврђене услове за избор у конкурсом расписано универзитетско звање. Зато – са задовољством **предлажемо Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Предрага Дилпарића изабере у звање доцента за ужу научну област Српски језик, предмет Старословенски језик.**

У Београду, 3. фебруара 2014.

Комисија:

Др Милан Стакић, редовни професор

Др Вања Станишић, ванредни професор

Др Гордана Јовановић, редовни професор